పాపఫలం

[కథానిక]

శ్రీ కొడవటిగంటి కుటుంబరావు

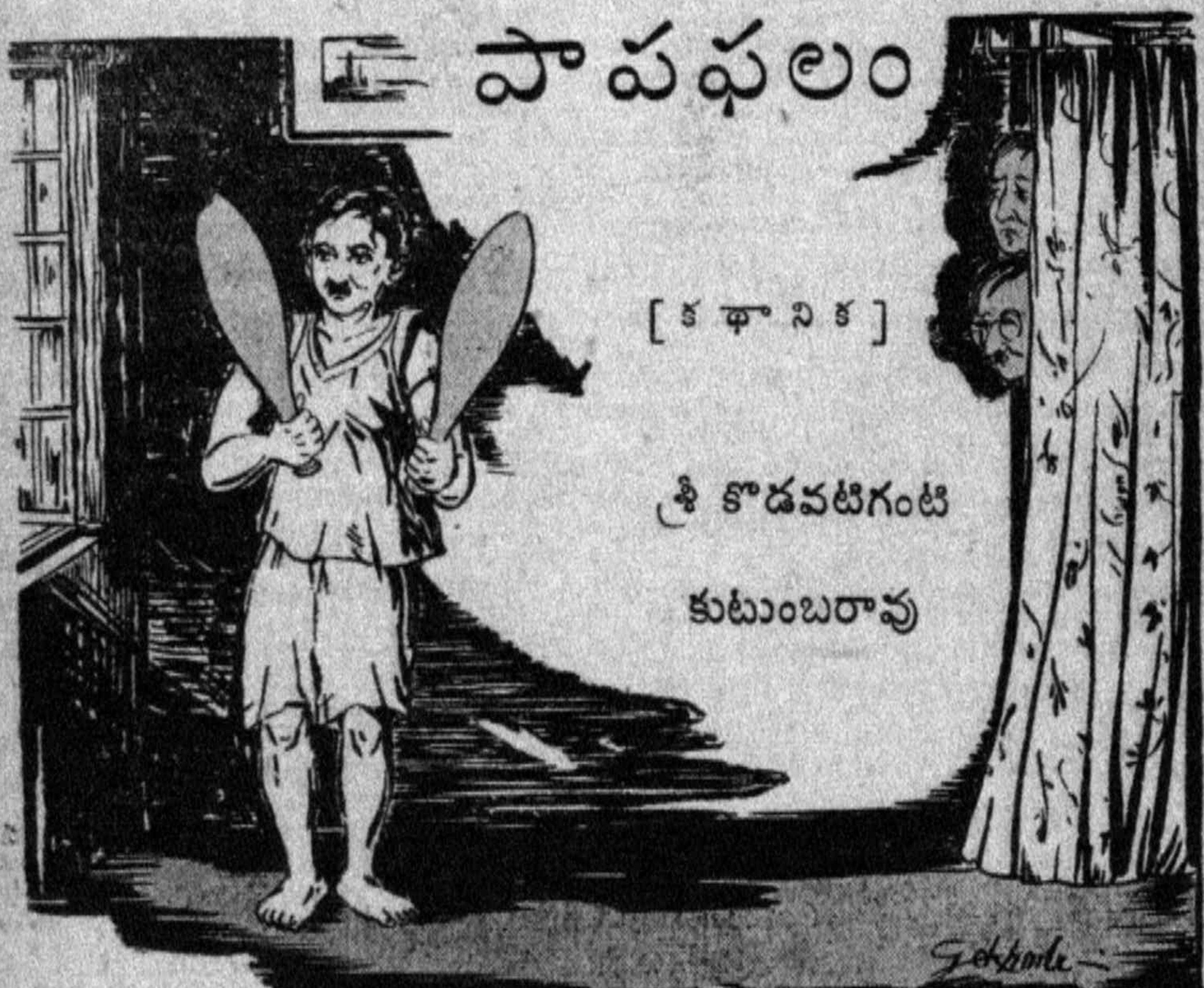

ఇది సుబ్రహ్మణ్యం చెల్లెలికథ. తెలిసిన వారి కిందులో పాపమూ ఉంది, ఫలమూ ఉంది.

ఆవ 1929 డిసెంబరు 18 తేదీ లగాయతు సుబ్రహ్మణ్యం చెల్లెలు, పంకజాక్షి తాలూకు శీలం పాడయిపోయింది. ఆ రోజున ఆ అమ్మాయి శరీరం దాని మొగుడయిన లక్ష్మీనారాయణ వశమయింది. లక్ష్మీనారాయణకు దొరికిన ఆడదానిశీలం పాడుగాకుండా ఉండట మనేది ఎన్నడూ జరగలేదు.

పంకజాక్షి భర్తకు అచ్చిరాలేదు. అది కాపరానికి వచ్చినరోజు లగాయతు లక్ష్మీనారాయణ తన పాపాలకు ఫలితం అనుభవించ సాగాడు. యములవాళ్లు వైద్యులరూపానవచ్చి, అతన్ని నానా బాధలూ పెట్టారు. అతని రక్తంలో అగ్నిహోత్రం ప్రవేశపెట్టారు. అతన్ని బల్లమీద పడుకోబెట్టి కోశారు. రెండు నెల లయినతరవాత లక్ష్మీనారాయణ సుర్తు పట్టటానికి వీలులేని స్వరూపంతో, మొహం మీది చర్మం తోలక్లే అయి, వేళ్లు శాశ్వతంగా కొంగర్లు పోయి, ఒక కాలు పక్షవాతం పాలయి బయటపడ్డాడు.

వాడు ముందు ముందు అటే పాపాలు చెయ్యలే డని వైద్యులు భరవసా ఇచ్చారు.

లక్ష్మీనారాయణవిషయంలో పుణ్యంగట్టు కున్న గ్రామ మెవరో తెలీదు కాని, చుట్ట పక్కాలంతా — ముఖ్యంగా లక్ష్మీనారాయణ వేపువాళ్లు — పంకజాక్షికేసి చూశారు, "నువ్వే దీని కంతకీ కారణ" మన్నట్టు. పాపిష్టివాడు పాపఫలం అనుభవించటం ఎవరికీ ఇష్టం లేనట్టు కనపడ్డది. ఆ పాపఫలంలో పంకజాక్షికి పత్ని భాగం లేకపోవటం మరీ అన్యాయంగా కని పించింది అందరికీ.

అయితే, నేనూ కామేశ్వర్రావూ చాలా సంతోషించాం. మేమా? మే మిద్దరమూ ఈ కథకు ప్రేక్షకులం. మమ్మల్ని వదిలెయ్యండి.

"ఇకముందు పంకజాక్షి గ తేమిటి? వాడు — ఆ లక్ష్మీనారాయణ — దాంతో కాపరం చెయ్యటానికి పనికిరాడు," అన్నాడు కామే శ్వర్రావు, నాతో ప్రైవేటుగా.

"దాన్ని పెళ్లాడటానికే పనికిరాడు, న న్నడిగితే!" అన్నాను.

నా బుద్ధిమాంద్యానికి వాడు విసుక్కుని, "అది సరే — వాడికి — వాడు —వాడితో అది—" అని తడుముకోసాగాడు నా మిత్రుడు.

"పోనీ హాయిగా బ్రహ్మచర్యం ఆచరించి, ఇంత పరమైనా సంపాదిస్తుంది!" అన్నాను.

"ఎంత అన్యాయం!"

"ఏమిటా అన్యాయం? నన్ను చూసి ఎవరూ జాలిపడరేం? నేను రోజూ చేసేది బ్రహ్మచర్యం కాదూ?" అన్నాను.

కాని, పంకజాక్షి బ్రహ్మచర్యం చెయ్య లేదు. ఆమాట కొస్తే నేనూ చెయ్యలేదు. కామేశ్వర్రావు నాతో మాట్లాడటం మానే శాడు—బొత్తిగా కాదు, వెనకటిమాదిరిగా.

పరస్త్రీగమనం మహాపాతకమనీ,పరపురుష గమనంకూడా అటువంటిదే ననీ కామేశ్వర్రావు నాకు వినపడేటట్టు అప్పుడప్పుడూ అంటూ వచ్చినమాటల్ని బట్టి నేను గ్రహించగలిగాను.

నేను చాలావరకు కామేశ్వర్రావు వైఖరి సహించి ఊరుకున్నానుగాని, అది రానురాను దుర్భరమయింది.

"ఒరే, కామయ్యా, నువ్వు కొందరు సోష లిస్టులల్లే మాట్లాడకు, నాకు బాగుండదు" అన్నాను.

"సోషలిస్టుల కేం?" అన్నాడు కామయ్య పళ్లు బిగబట్టి.

"అది నీకు చాలా అప్రస్తుతం. నువు సోష లిస్టువా?"

"కాను. నువ్వే నన్ను సోషలి స్టన్నావు."

"నే నన్లేదు. సోషలిస్టల్లే అన్నాను."

"సోషలిస్టు లెట్లా మాట్లాడతారు?"

"నీమల్లే."

"నే నెట్లా—"

"సోషలి స్టల్లే."

"నేను సోషలి స్టల్లే మాట్లాడటం లేదు," అన్నాడు కామేశ్వర్రావు, ఒక క్షణం ఆలోచించి.

"ఐతే ఎవరల్లే మాట్లాడతావు?" అన్నాను. దాంతో కామయ్య చిత్తయినాడు.

వాదనలో గెలిచా నన్నమాటేగాని, కామ య్య చెప్పింది నిజమే నని నాకుకూడా తెలిసి వచ్చింది — ఎవరూ లేరనుకుని కామయ్య గాడు పంకజాక్షి బుగ్గ గిల్లటం నాకంట పడి నప్పుడు.

అటుతరవాత పంకజాక్షి నన్ను చూసి నవ్వి నప్పుడు, నేను తిరిగి నవ్వలేదు. అది మొహం చిట్లించి, తల విసిరి, జడ ఝాడించి నామీద విగ్రహం విసిరింది. దాంతో నా కణత పగిలింది.

"ఒరే, కామయ్యా?" అన్నాను సౌమ్యం గానే.

"నేను నీ అంత దొంగస్వాములార్ని కాను. ఆపని రంకుతనం చేస్తే, హరిహరీ అని చెవులు మూసుకోను. కాని, అంకుతనంలో కూడా ఒక నియమం ఉండాలి. ఎవడైనా ఒకడు—"

"ఒకడో, ఇద్దరో! అట్లా నియమంగా ఉండటం మంచిది! చెప్పు, చెప్పు!" అన్నాడు కామయ్య.

నా కోపం వచ్చి, వాడితో తాత్కాలికం గా మాట్లాడటం మానేశాను.

తరవాత కొన్నాళ్లకు కామయ్య నాతో రాజీకి వచ్చాడు.

"ఒరే,పంకజాక్షి,చూశావా? మరీ అన్యాయ మై పోతున్నది."

"పోనీ మన కెందుకు?" అన్నాను.

"ప్రతివిషయంలోనూ మనం అట్లా ఉదా సీనంగా ఉండబట్టే, సంఘం ఈవిధంగా అఘో రిస్తున్నది. మన సుబ్రహ్మణ్యాని కెంత అప్రతిష్ఠో చూడు. ఫలానివాడి చెల్లెలు—"

మే మిద్దరమూ పోయి, సుబ్రహ్మణ్యాన్ని హెచ్చరించాం.

(16-వ పేజీ చూడుడు)

కవి తమ్ముడు

[ఒక అభూత కల్పన]

శ్రీ రుక్మిణీనాథశాస్త్రి

తమ్ముడు బజారులోకి బయలుదేరాడు.

ఓ పీభూతి శాస్త్రుర్లగారు పనిలేకా పిలిచి, నాయనా నువ్వెవరవు? అని యోగక్షేమం చేశాడు.

నేను భలానా అన్నాడు తమ్ముడు.

"కవి వుండాలే, నీ కేమౌతాడు?"

మా అన్నయ్య నండి, పోయాడు.

"ఓహో కవి తమ్ముడివా"

నవ్వుతూ బోనని తమ్ముడు చక్కా పోయాడు.

సాయంత్రం దీపాలుపెట్టేలోగా ఆ రోజున అదేమిటో, నలుగు రైదుగురు తమ్ముణ్ణి అలాగే అడిగారు.

తమ్ముడికి అన్నమీద ప్రేమకంటె ఎక్కువ గౌరవం కలిగింది.

టౌన్‌హాల్లో సభంటే సభ అని చాలామంది అటు పోతుంటే, తమ్ముడూ వెళ్లాడు. అక్కడ ఎవరెవరో మాట్లాడారు. అందులో తన అన్నను మహాకవి అని ఎవరో అంటూ, ఆయన పోయి నందుకు కన్నీరు మాటలతో కార్చారు కూడాను.

తమ్ముడికి అన్న అంటే – అమితంగా గౌరవం కలిగింది.

తమ్ముడు కవిరాశిందంతా చదివాడు. కొన్ని అర్థంకానేలేదు. కొన్ని బాగానే వున్నై. కొన్ని బావున్నై. కొన్ని చాలా బావున్నై. కొన్ని కంఠస్థం అయినై.

తన ఈడు స్నేహితులదగ్గర అవి చదివాడు. చాలా బాగున్నై అన్నారు. ఇంకొంచెం పెద్ద వాళ్ల దగ్గర చదివాడు, వాళ్లూ బాగా ఉన్నై అన్నారు. ఫదీమందీ కూడివచోటల్లా చదివాడు, అందరూ బావుందన్నారు.

సభల్లో చదివాడు. బావుందన్నారు. తనెవరో నలుగురికీ తెలిశి వొచ్చింది. ఎక్కడికి వెళ్లినా తను నమ్రతగావుండటం, సిగ్గుగా ప్రవర్తించటం, నలుగురూ మరాదచేయడం జరుగుతోంది. కవితమ్ముడు సభల్ని వేటాడ్డం మొదలెట్టాడు. ప్రతిసభలోనూ ఇతనుహాజరు.కవితమ్ముడికి పేరూ ప్రఖ్యాతీ వొచ్చినవి.

ఏదో సభలో ఝామ్మున కవిపద్యాలు చదివాడు. దిగాక—

మీరేమైనా రాశారా అని అన్నాడు ఎవరో...

చిన్ననవ్వునవ్వి, ఏదోలెండి ... అన్నాడు. తను ఏమీ రాయనే లేదు. కాని, అల్లాఅనటం మర్యాదఅనీ, అలా అంటే బావుంటుందని అన్నాడు.నలుగురైదుగురు మీపద్యాలుచదవండి అంటే—అల్లాగే అంటూ తప్పుకుని వొచ్చాడు. తానుకూడా రాయాలనే దుగ్ధ పుట్టింది. తానూ రాశాడు, చదివి చూచుకున్నాడు. శేషుగ్గా వున్నై. సభల్లో అవిపాడవ చ్చనుకున్నాడు. పత్రికలకు ముందు పంపాడు. అచ్చుకాలేదు. అన్నపద్యాలు అచ్చుకానివీ తనవీ వొకే పోస్టులో పంపిచూచాడు. అన్నవి అచ్చయేవి. తనవి బుట్టపాలయ్యేవి. సభలు మళ్లీకాగా అన్నవీ చదివాడు, తనవీ కొన్నిచదివాడు. మెప్పులన్నీ అన్నపద్యాలకే. మళ్లీ మళ్లీ రాసాడు. అన్నకంటె అధికంగా తాను కథలూ రాశాడు. ఇవీ పత్రికలు వేయనే లేదు. ఈపత్రికా ఆపత్రికా ఏమిటీ అని తాను చవకరకం అనుకున్న వాటికీ పంపాడు. అవి వేశై.

చాలామంది బాగాలేవు అన్నారు. స్కూలు కుర్రాళ్లు అవి చాలా బావున్నై అన్నారు. వాళ్లను పట్టుకుని కవితమ్ముడు తన ఆబ అంతా వాళ్లమీద తీర్చుకున్నాడు. వాళ్లు శ్రద్ధానికి భేషు, వొహో, భలే లు కురిసారు. పెద్దపత్రికల్లో రాస్తున్నవాళ్లు తనకంటెముందు యితన్ని ఎప్పుడూ కోరి తగులాటం పెట్టుకోలేదు.

తనే వెళ్లి వినిపించాడు. వాళ్లు బాగాలేవు అనీ, పాకానపడ్లేదనీ అన్నారు. వాళ్లమీద కవి తమ్ముడికి గుర్రు వొచ్చింది. వాళ్లు కాస్సేపు ధూపంవేసి వాగించి నవ్వుకున్నారు. కవితమ్ముడు నోటికొచ్చి నట్టల్లా అన్నాడు ఆ కసిలో వొక ఙ్ఞోకడు పైకితెచ్చుకున్నారనీ అన్నాడు. నిన్నూ పైకితెస్తాం రా అని వాళ్లనలేదు. కాని. వాళ్లనవ్వుకు ఆ అర్థం తీశాడు కవి తమ్ముడు, కుర్రాళ్లు మీ అంత కవే లే డన్నారు. కవి తమ్ముడు వాళ్లకు కాఫీ పోయిస్తూ వొచ్చి, వాళ్లను మెసేసుకున్నాడు. వొదిలించుకోకపోతే చదువు తగలడుతుందని, వాళ్లు మొహంమ్ముందు చనువుకొద్దీ ఏమండీ కవితమ్ముడుగారూ అనటం మొదలెట్టారు. తమ్ముడికి కోపం వొచ్చింది. పోట్లాడాడు.

సభలు జరుగుతూనే ఉన్నై. అన్నపద్యాలు నాందిగా నోటి పాడి, తనవి కవిరాట్టల్లే గిలగిల లాడుతూ మెలికలు తిరుగుతూ పాడేవాడు. ఎల్లాపాడినా కవిపద్యమే బావుండేది. ఎంత మెలికలు తిరిగినా తనవి భేషుల్ని తెచ్చుకూ లేకపోయినై.

కోపం ఆగలేదు. అపట్టున ఆకాశరామన్న మీదపెట్టి తిట్టాడు. పక్కన్న వాడు మనకెం దుకు అని కాస్తపాగిడి తప్పుకున్నాడు. ఇదీ కిటుకని అందర్నీ పీలుచూచుకుని అంటం మొద లెట్టాడు. ఎవరూ వినిపించుకోలేదు. తన్ను జమా లెఖ్ఖా చెయ్యటంలేదని. ఇంకా దగ్గరకెళ్లి అనేవాడు. వాళ్లు అన్నీ విని "ఏవీ మీఅన్నయ్య పద్యాలు, పాడు" అనేవాళ్లు. ఇదిమామూలైంది. మళ్లీ సభలువొచ్చై. కవితమ్ముడూ తయారు.

ఎవరెవరో పద్యాలు చదువుతున్నారు. కవి తమ్ముడు పద్యాలు చదువుతా నన్నాడు. ఎవడో అడ్డపడి, మీ అన్నయ్యవి చాలాసార్లు చదవటం ఐంది, కొత్తకవులకు చోటు ఇద్దాం అన్నాడు.

అన్నయ్యవి కావు. నా పద్యాలు చదువుతా నన్నాడు తమ్ముడు.

అవతల వాడు నవ్వాడు.

నీపద్యాలకేమిటి లెస్తూ అని అర్థమైంది తనకు. గట్టిగా సాగతీశాడు తమ్ముడు. యింకో మాటు చదువుదురుగాని అన్నాడు అవతలి వాడు.

'ఏం?' అన్నాడు తమ్ముడు గద్దించినట్టు.

"మీ పద్యాలుకూడా..."

"చదవాలా అనా అంటున్నారు" అన్నాడు తమ్ముడు. తనకే వెర్రిఅనిపించింది.

"ఛ, బావుంటై" అని తప్పుకున్నాడు అవ తలివాడు.

కడుపులో మండిపోతోంది తమ్ముడికి. ఇది వెళ్లి యింకోడికిచెప్పి, యిల్లానలుగుర్నీ కట్టుకుని ఉద్యమం లేవతీద్దామనుకున్నాడు తమ్ముడు.

నలుగురూ విన్నవాళ్లే కాని, ఒక్కరూ వత్తాసి రాలేదు.

ఒకణ్ణి మరీ నిర్బంధించాడు ఆత్రంగా తమ్ముడు.

ఏమనండి, మీ అన్నయేనండి మీలో కవి, అన్నాడు నిర్బంధితుడు.

తాపై పిలిచిచెప్పిన నలుగురూ లీలగా నవ్వుతున్నట్టుంది.

మిటకరించాడు కవితమ్ముడు.

సౌథాంప్టను నగరమున బాంబులవల్ల వ్యాపించిన మంటలను చల్లార్చుటను చూపు దృశ్యము.

పాపఫలం

(8-వ పేజీ తరువాయి)

"ఇంకోరు చేసే పన్లకి నన్ను సిగ్గుపడమంటే నావల్ల కాదు. నా సిగ్గంతా నేను చేసేపన్లకే చాలీచాలకుండా ఉంది!" అన్నాడు వాడు. వాడు లెక్కల బిర్యేలెండి.

మొదట మొదట పరిసిపోయింది గాని, కాల క్రమాన పంకజాక్షి అల్లరిపా లయింది. ఒకటి రెండుసార్లు పంకజాక్షిని పట్టుకున్నారు. ఒక సారి దానికి శాస్తికూడా చేశారు, చావగొట్టి మూలగదిలో కూర్చోబెట్టి బయటికి రానివ్వ లేదు.

"అంతే కావాలి!" అన్నాడు కామయ్య.

"నా కళ్లు కారతికర్పూరం పెట్టినట్టు చల్లగా ఉన్నై!" అన్నాను. కామయ్య చూడకుండా కళ్లు తుడుచుకున్నాను.

అటుతర్వాత పంకజాక్షిని పట్ట పగ్గాలు లేకపోయినై. దాని మొగుడికి జరిగిన శిక్షే దానికీ జరిగింది—ఇంకా అంతకన్న కూడా ఎక్కువే జరిగింది, అడదికనక.

"చూశావా పంకజాక్షి పాపఫలం ఎట్లా అనుభవిస్తున్నదో?" అన్నాడు కామయ్య.

"పెద్దవా ళ్లూరికే చెప్పారుట్రా?" అన్నాను.

"అంతే కావాలి దానికి!" అన్నాడు కామయ్య.

"ఆమాట అనకు. నాకు చాలా కష్టం వేస్తుంది!" అన్నాను. కామయ్య నాకేసి ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"ఇంకా అంతకంటె పదింతలయినా పాపం లేదు!" అన్నాను. కామయ్య తృప్తిపడ్డాడు.

పాపఫలం అనుభవించడం పూర్తి అయిన తరువాత, పంకజాక్షి పవిత్రమైన ఆత్మమాదిరిగా తళతళ లాడసాగింది. అసలే అందగత్తె, ఇప్పుడు తేరి చూడరాని దైపోయింది.

ఈ సంగతి కామయ్యకూడా గమనించాడు కాబోలు. ఒకనాడు నాతో తనంతట తనే అది కాస్తా బయటపెట్టాడు.

"నేను నీ పెధవనీతి విని చెడ్డాను!" అని కామయ్య నిట్టూర్పు విడిచాడు.

పంకజాక్షికి తన హృదయం అర్పించటానికి వాడు చేసేప్రయత్నాలు నేను గ్రహించగలిగాను. నేను గమనించినంతవరకూ అది వాడి వేడికి కరగలేదు.

ఆ సంగతి వాడే నాకు చెప్పాడు.

"పంకజాక్షి పతివ్రతలకన్నా పాడుగా తయారయింది. అయినా నవ్వుకూడా కదిలించి చూడు! ఏం జరిగిందో మాత్రం నాతో చెప్పు!" అన్నాడు కామయ్య.

రెండురోజు లైనతరవాత కామయ్య మళ్లా నాతో ఈ ప్రస్తావన ఎత్తినప్పుడు, "లాభం లేదురా, కామయ్యా? ఇప్పటి పంకజాక్షిని చూసి, ఆకాశంలో అరుంధతికూడా బయటికి రావటంలేదు" అన్నాను.

"మొగుడి దగ్గిరికి పోతుందిట్నా?"

"పోదుట!"

"ఈ మొగుడులేనిపాతివ్రత్యం చూస్తే నాకు మండిపోతుంది!" అన్నాడు కామయ్య. "ఏం చేస్తుందిటా?"

"నేను చెప్పిన బ్రహ్మచర్యమేమో!" అన్నాను.

"నీ మాటంటే దాని కంత గురేం?" అన్నాడు కామయ్య.

తరవాత ఒకనెలకు పంకజాక్షి మాయమయింది. మరి రెండు రోజులకు తెలిసింది, పంకజాక్షి ఎవరితోనో లేచిపోయిం దిద. ఆయన ఎవరో డిప్టీకలెక్టరు ట భార్య పోయిందిట. నడివయస్సువాడుట.

"ఆయనకూ దీనికీ ఎట్లా లంగ రందిందో నేనూహించుకోలేకుండా ఉన్నాను," అన్నాడు కామయ్య.

నేను మాట్లాడలేదు.

"ఇక దానిపాట్లు కుక్కలూ నక్కలూ పడవు," అన్నాడు కామయ్య, తన దివ్య దృష్టితో చూసి.

"ఇది అదివరకుమాట. ఇక కుక్కలూ నక్కలూ పడేపాట్లు అదిపడదు!" అన్నాను.

"నీ కెట్లా తెలుసు?"

"నీ కెట్లా తెలుసూ, అది పడేపాట్లు కుక్కలూ నక్కలూ పడవనీ?"

"ప్రశ్నకు ప్రశ్న వెయ్యకు!"

"నువు కాంగ్రెసువాళ్లల్లే మాట్లాడకు!" అన్నాను.

"కాంగ్"— నా కేసి ఒక్కసారి చూసి, బుద్ధి మార్చుకుని కామయ్య విషయం కూడా మార్చాడు.

"ఆడిప్టీకలెక చేరు ముసలాడై ఉంటాడు."

"కట్టుడుపళ్లుట" అన్నాను.

"క్షోత్రి అయి ఉంటాడు," అన్నాడు కామయ్య.

"నేనది ఒప్పుకోను. రెండూ ఇవ్వటం అన్యాయం. వాడికి ముసలితనమన్నా ఇద్దాం, లేదా కురూపితనమన్నా ఇద్దాం. రెండూనా?" అన్నాను.

"రెండూనూ!" అన్నాడు కామయ్య ఖచ్చితంగా.

"పోనీ వోటుకు పెడదాం తీర్మానాన్ని!" అన్నాను.

"చాలా అనవసరం. ఆడిప్టీ...దాన్ని రోజా చంపుకు తింటాడు. వాడు చావగానే దాని పాట్లు కుక్కలూ నక్కలూ పడవు!" అన్నాడు కామయ్య.

"పడతై!" అన్నాను.

"నీ కంతా వేళాకోళంగా ఉంది," అన్నాడు కామయ్య.

"నా కే వేళా కోళంగా ఉంది," అన్నాడు కామయ్య.

"నీకే వేళాకోళంగా ఉంది. ఆ డిప్టీ... వాడు పదివేల ఇన్సూరెన్సు పాలిసీ పంకజాక్షికి ఎసైను చేశాట్ట!"

"నీ కెట్లా తెలుసూ?"

"చెయ్యలే దని నీ కెట్లా తెలుసూ?" అన్నాను.

"నీతో మాట్లాడటం నాదే బుద్ధి పొరపాటు!" అన్నాడు కామయ్య.

"ఉండుండు! ఈఒక్క ముక్కా విని, నాతో మాట్లాడటం మానెయ్యి. పంకజాక్షి నాకు ఉత్తరం రాసింది. రేపాదివారంనాడు నిన్నూ బయలుదేరి రమ్మన్నది. వాళ్లింట్లో రెండురోజు లుండి పొమ్మన్నది."

"నీకు రాసిందా?"

"ఇదుగో ఉత్తరం"

"నా కెందుకు రాయలేదో?" అన్నాడు కామయ్య.

"రేపు వెళ్లి స్వయంగా కనుక్కుందాం!" అన్నాను.

రాను రా నంటూనే కామయ్య నాతో బయలుదేరాడు పంకజాక్షినీ డిప్టీకలెక్టరునూ చూడటానికి.

పంకజాక్షి ఇల్లు వైభవంగా ఉంది. పదిమంది నౌకర్లూ, పెద్ద మేడా, కుర్చీలూ, ఇంటోనే క్రోటన్లూ, వాకిళ్లకూ కిటికీలకూ అందమైన పరదాలూ అదీనూ. డిప్టీకలెక్టరుగారి డబ్బంతా ఇదే వాడటం. ఆయన ముప్పై రెండేళ్లవాడు, అంత అందమైనవాణ్ణి నేను చూడలేదు. అతనూ పంకజాక్షీ పక్క పక్కనే నిలబడితే రాజా రాణీ అల్లే ఉన్నారు. అతను పంకజాక్షిని పువ్వుల్లో పెట్టి పూజిస్తున్నాడని రుజువయింది. వాళ్లిద్దరూ క్షణానికోసారి కీచులాడుకోవటం మాస్తే కామయ్యకు మెచ్చబెయ్యలేదు.

మేం వెళ్లేటప్పటికి డిప్టీకలెక్టరుగారు ఒక నిక్కరూ బనీనూ వేసుకుని, లోడీలు తిప్పుతున్నాడు. అతని కండరాలు సముద్రపు అలలల్లే తిరుగుతుంటే కామయ్యకళ్లు తిరిగినై.

అతను పంకజాక్షితో మాట్లాడినట్టు మాతో మాట్లాడలేదు. ఎట్లాగైనా మాదగ్గిర కొం హోదా కనబరిచాడు. పంకజాక్షిమాత్రం మాతో మామూలుగానే మాట్లాడింది.

మే మక్కడఉన్న రెండురోజులూ చాలా హాయిగా గడిచినై. మేం వచ్చేనేటప్పుడు డిప్టీకలెక్టరుగారు మా ఇద్దరిచేతులూ మథించి, నాతో "మీ ఉపకారం ఎన్నటికీ మరవను. మీరు అప్పుడప్పుడూ వస్తూఉండండి!" అని లాంఛనంగా అన్నాడు.

బయటికి రాగానే కామయ్య, "నువ్వాయనకు చేసిన ఉపకార మేమిటో కాస్త చెబుతావా?" అన్నాడు.

"పంకజాక్షి ఆయనతో లేచిపోవటానికీ నాకూ ఏమీ సంబంధం లేదు!" అన్నాను.

"ఆ సంగతి తెలుస్తూనే ఉంది. ఆవిషయం నీతో దీర్ఘంగా మాట్లాడాలి పద!" అన్నాడు కామయ్య.

"నువ్వు పో, నేను నీవెంట రాను. నేను తరవాత బండికి వస్తాను!" అన్నాను.

సుధా చంద్రిక సీసా 1-కి రు. 2/-
సర్వశెగలకు 24 గంటలలో గుణము. 4 రోజులలో వ్యాధి నిర్మూలము. జగమెరిగిన ఔషధ చక్రవర్తి. పత్యం లేదు.
క్షీరసముద్రం ఫార్మసీ, రాజమండ్రి